

Nr 201.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående fråga om befrielse från betalningsskyldighet till kronan.

(3:e avd.)

I propositionen nr 191 har Kungl. Maj:t, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över justitiedepartementens ärenden för den 4 april 1952, föreslagit riksdagen medgiva, att stadsfogden i Linköping Per David Ejeman, därest han inom tid som Kungl. Maj:t bestämmer till länsstyrelsen i Östergötlands län inbetalar ett belopp av 1 000 kronor, befrias från återstående ersättningskyldighet till kronan i det i statsrådsprotokollet avsedda fallet.

Genom dom den 17 december 1951, som vunnit laga kraft, har Göta hovrätt dömt stadsfogden i Linköping Per David Ejeman att för försummelse i tjänsten såsom utmätningsman i staden böta tjugufem dagsböter samt förpliktat honom att i ersättning till kronan utgiva 11 034 kronor 45 öre jämte fem procent ränta därå från den 11 mars 1951 tills betalning sker. I en till Kungl. Maj:t inkommen skrift har Ejeman anhållit om åtgärder i syfte att kronans ersättningsanspråk måtte eftergivas.

Av handlingarna i ärendet framgår bl. a. följande angående de bakom domen liggande omständigheterna: Vid en av Ejeman i maj 1948 verkställd inventering hos exekutionsbiträdet i femte distriktet i Linköping uppdagades, att exekutionsbiträdet, som avled den 28 maj 1948, förskingrat indiverna, kronan och kommuner tillkommande skattemedel till ett belopp av omkring 33 000 kronor. Ejeman ställdes under tilltal för det han gjort sig skyldig till försummelse såsom utmätningsman bestående däri att han vid inventeringar under åren 1946—1948 hos stadens exekutionsbiträden endast genom stickprov kollationerat utdragen av respektive postgirokonton jämte utdragen vidfogade kuponger med inkomstposterna i kassaboken samt att han under åren 1946—1948 verkställt endast en kassaavstämning per exekutionsdistrikt i vissa av stadens distrikt. Genom försummelse vid inventeringarna hade Ejeman underlättat den uppdagade förskingringen. Hovrätten — liksom underdomstolen, rådhusrätten i Linköping — fann Ejeman förfallen till ansvar och ådömde honom straff på sätt förut angivits. Anmärkas må, att domstolarna i domsmotiveringen anfört, rådhusrätten att Ejemans arbetsbörda ostridigt varit för stor och att hans stora arbetsbörda borde beaktas som en förmildrande omständighet vid straffmätningen samt hovrätten att Ejeman haft en mycket stor arbetsbörda och i sin tjänst lidit brist på kontorspersonal. Domstolarna ha emellertid där-

jämte gjort uttalanden av den innebörden att Ejeman ej hos stadens anslagsbeviljande myndigheter gjort de framställningar om utökning av kontorspersonalen som han bort.

Ejeman, som är född 1898 och som 1924 tillträdde tjänsten såsom stadsfogde i Linköping, har i sitt år 1946 genom äktenskapsskillnad upplösta äktenskap två barn, en son född 1933 och en dotter född 1939. Ejeman har vårdnaden om sonen, som är studerande och vilkens studier ej kunna väntas bli avslutade förrän tidigast om fyra år. Vårdnaden om dottern tillkommer hennes moder. I sin år 1952 avlämnade självdeklaration har Ejeman angivit sin sammanräknade inkomst till 23 321 kronor. Hans tillgångar uppgå till omkring 2 000 kronor, huvudsakligen i bankfordringar, samt vissa lösören, vilka tagits i mät för kronans ifrågavarande fordran och därvid värderats till 1 300 kronor. Han har ej annan skuld än den varom i detta ärende är fråga. Ejeman har att utgiva årligt underhållsbidrag till sin frånskilda hustru med 600 kronor och till dottern med 1 800 kronor, varjämte han svarar för vissa dotterns kostnader, såsom för skolgång och kläder. Preliminärskatt uttages för närvarande med omkring 7 000 kronor för år.

Länsstyrelsen i Östergötlands län har i avgivet yttrande tillstyrkt Ejemans framställning, medan statskontoret framhållit, att i fall av förevarande art kronans ersättningsanspråk icke borde helt efterskänkas, varför ämbetsverket föreslagit, att Ejeman skulle befrias från återstående ersättningskyldighet, därest han inbetalade ett belopp av förslagsvis 5 000 kronor.

Departementschefen har anfört följande.

De omständigheter, under vilka Ejeman ådragit sig förevarande ersättningskyldighet till statsverket, måste anses innefatta mycket mildrande moment. Med hänsyn härtill och med beaktande därjämte av hans ekonomiska ställning tala billighetsskäl för att Ejeman befrias från en väsentlig del av det honom ådömda skadeståndet till kronan. Jag vill därför förorda, att Ejemans ersättningskyldighet nedsättes till ett belopp av 1 000 kronor under förutsättning att beloppet inbetalas inom viss tid. Det torde få ankomma på Kungl. Maj:t att bestämma denna tid.

Utskottet. Även om vissa skäl tala för att ersättningskyldigheten bort bestämmas till högre belopp än det av departementschefen föreslagna, har utskottet likväl ej velat motsätta sig Kungl. Maj:ts förslag. Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen må medgiva, att stadsfogden i Linköping Per David Ejeman, därest han inom tid som Kungl. Maj:t bestämmer till länsstyrelsen i Östergötlands län inbetalar ett belopp av 1 000 kronor, befrias från återstående ersättningskyldighet till kronan i det fall, som angives i statsrådsprotokollet över justitiedepartementsärenden för den 4 april 1952.

Stockholm den 12 november 1952.

På statsutskottets vägnar:

MARTIN SKOGLUND.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit

från f ö r s t a kammaren: herrar Karl Andersson, Gustaf Karlsson, Iwar Anderson, fröken Andersson, herrar Leander, Gillström, Eric Ericson, Påls-son, Näsström, Bergh, Hesselbom, Lodenius, Ragnar Persson, Axel Anders-son och Söderquist; samt

från a n d r a kammaren: herrar Skoglund i Doverstorp, Ward, Malm-
borg i Skövde, Svensson i Grönvik, Boman i Kieryd, Mårtensson i Uddevalla,
Wallentheim, Lindholm, Rubbestad, Åkerström, Thapper, Widén, Birke,
Wedén och fröken Nygren.